

دنیا به حکم قرآن جز لهُو و لعب نیست، شبیه بازی «مارپله» می ماند. یعنی پله های زیادی برای رشد دارد و در مقابل مارهای زهرآگینی هم هستند که اگر کسی «خودمراقبتی» یا «تقوا» نداشته باشد، به دام آن ها خواهد افتاد و به «اسفل سافلین»^۱ سقوط می کند. ماه رمضان یکی از آن پله های اساسی است که استثنائاً از مارها خیلی فاصله دارد و بلکه بیش تر، مارهایش در غل و زنجیر هستند.^۲ پس طبیعی است که اغلب آدم ها- به شرط رعایت حداقل ها- بتوانند پله های بسیاری از این نردبان را طی کنند و البته اگر کسی نتواند، خیلی سؤال برانگیز است:

مَنْ لَمْ يُغْفَرْ لَهُ فِي رَمَضَانَ فَيَا أَيُّ شَهْرٍ يُغْفَرُ لَهُ؟

کسی که در رمضان آمرزیده نشود، در کدام ماه آمرزیده خواهد شد؟^۳

ان شاء الله ما از این افراد نیستیم و تلاش می کنیم نباشیم. چون معتقدیم این نردبان خیلی متفاوت است و از اول تا وسط و از وسط تا آخرش اتفاق های حیرت انگیزی می افتد:

هُوَ شَهْرُ أَوَّلِهِ رَحْمَةٌ وَأَوْسَطُهُ مَغْفِرَةٌ وَآخِرُهُ إِجَابَةٌ وَالْعِتْقُ مِنَ النَّارِ

رمضان ماهی است که ابتدایش رحمت است و میانه اش مغفرت و پایانش اجابت و آزادی از آتش جهنم.^۴